

Arrest

nr. 160 462 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
In eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en Xn

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster diende op 18 juni 2009 en 8 oktober 2010 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 4 januari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard.

1.3. Op 30 september 2014 dienden verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 november 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 2 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30 09 2014 bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), H.(...)

geboren op (...) te (...)

en echtgenoot:

S.(...), A.(...)

geboren op (...) te (...)

en kinderen:

S.(...), S.(...)

geboren op (...) te (...)

S.(...), A.(...)

geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06 02 2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.01.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf dd. 18.06.2009 en 08.10.2010.. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is eerder in 9ediende aanvragen dd. 18.06.2009 en 08.10.2010 (zie bevestiging arts dd.06.11.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.01.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het recht van verdediging. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed “.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing aan te halen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 18.6.2009 en 8.10.2010, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan hij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoeker werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekommen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.”

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.”

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9 § 1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*
- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoeker zich stelt is 'waarom' zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoeker stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd en heeft zijn aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de medische toestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven en dat deze reeds eerder werd beoordeeld als behandelbaar in het thuisland, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en hem aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in Marokko gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 § 1 1 juncto § 4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter § 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien zijn verblijf ervan afhangt. Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het recht van verdediging dient te worden aangestipt dat dit, behoudens andersluidend voorschrift, alleen van toepassing in straf- en tuchtzaken (RvS 18 januari 2010, nr. 199 581). De bestreden beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is geen straf- of tuchtzaak, zodat de schending van het recht van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 18 juni 2009 en 8 oktober 2010 aanvragen om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarin onder andere een psychiatrische stoornis (een vitale depressie met psychosomatisch klachtenpatroon), een gynaecologische problematiek (cystische mastopathie) en een cardio-vasculaire aandoening (hypertensie) werden ingeroepen. Naar aanleiding van deze aanvragen werd een advies gevraagd aan de arts-adviseur die op 15 september 2011 een medisch advies uitbracht waarbij op grond van objectieve landeninformatie werd geconcludeerd dat *“verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië”* en dat *“(r)eizen met deze pathologie (...) tot de mogelijkheden (behoort)”*. Ook blijkt dat verzoekers op 30 september 2014 wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij verzoekers zich blijkens de aan de aanvraag toegevoegde medische getuigschriften en bijlagen beriepen op een *“persoonlijkheidsstoornis met hysteruiforme elementen, depressie en angststoornis, lichamelijke klachten van psychische oorsprong”*, *“mastopathie, pijn ++”* en een *“vitale depressie met psychosomatisch klachtenpatroon, asthenie, hypovigiliteit en –tenaciteit”*.

2.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 6 november 2014 dat naar aanleiding van verzoekers' aanvraag van 30 september 2014 werd opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. De overwegingen van dit advies maken integraal deel uit van de bestreden beslissing en luiden als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.09.2014 en 08.10.2010 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 30/9/2014 standaard medische getuigschriften (SMG) voor, opgesteld door Dr. Philips op 29/9/2014 en door Dr. Beckers op 26/9/2014 + bijlage d.d. 12/9/2014. Uit de medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is ta.v. het medisch attest gevoegd bij de 9 ter aanvraag d.d. 8/10/2010. Op de standaard medische getuigschriften d.d. 29/9/2014 en 26/9/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgelegde SMG-en bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

2.9. Aangezien de arts-adviseur in voormeld advies vaststelt dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf”*, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Er lijkt op dit vlak dus geen discretionaire beoordelingsbevoegdheid te bestaan in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.10. In hun middel beweren verzoekers dat zij niet akkoord kunnen gaan met een stereotiepe afwijzing en lijken zij van mening dat de aandoening van eerste verzoekster voorheen wel werd weerhouden als een ernstige toestand. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, is er wel degelijk sprake van een afdoende motivering waarom de aanvraag niet ten gronde moet worden beoordeeld. Verzoekers weerleggen immers nergens de concrete vaststelling van de arts-adviseur dat de medische problemen die in het kader van de aanvraag van 30 september 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvragen van 18 juni 2009 en 8 oktober 2010. Het betoog omtrent de ernst van de aandoening en de noodzaak om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst na te gaan, is niet dienstig in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoekers *“dat de behandeling die verzoeker dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in Marokko gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit”* (sic) kan bijgevolg onmogelijk in verband worden gebracht met de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onwettige wijze tot de conclusie kwam dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk diende te worden verklaard.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is ook geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN